

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/63/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113200805
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2113200805.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, vo veci opatrovanca: C. L., nar. XX.X.XXXX, v priebehu konania vyhlásený za mŕtveho ku dňu XX.X.XXXX, o návrhu navrhovateľa: U. S., nar. XX.X.XXXX, Y. XX, P. M. F., zastúpený splnomocnenkyňou: JUDr. Almáši Gabriel s.r.o., Šumavská 3, Bratislava, IČO: 36 856 592, za účasti: L. M. FINANC s.r.o., Tehelná 5711/8, Trnava, IČO: 36 250 244, zastúpená splnomocnencom: A. L., nar. XX.XX.XXXX, A., A. XXXX/X, o schválenie právneho úkonu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 37C/5/2013-233 zo dňa 3. decembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- II. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie návrh na schválenie právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2009 novelizovanej ako celok spolu s dodatkom zo dňa 20.2.2012 zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou § 22 ods. 1, § 23, § 26, § 28, § 29 Občianskeho zákonníka, článkom 1, článkom 2 ods. 1, článkom 3 Civilného mimosporového poriadku, § 119, § 272, § 275 a § 52 Civilného mimosporového poriadku a vecne tým, že „vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že návrhu navrhovateľa nie je možné vyhovieť tak, aby súd predmetný právny úkon schválil. V prvom rade sa súd zaoberal aktívnou legitimáciou navrhovateľa na podanie návrhu a dospel k záveru, že žiadny právny predpis v zásade nebráni podaniu návrhu na schválenie právneho úkonu aj inou osobou, ako je len tá, ktorá právny úkon, ktorý je potrebné schváliť, vykonala, ak samozrejme na tom má právny záujem. Nakoľko navrhovateľ je jednou zo strán kúpnej zmluvy (kupujúci), pričom však spoločnosť L. M. FINANC, s.r.o., resp. opatrovník (A. L.) konateľa (C. L.) tejto spoločnosti návrh nepodali, mohol podľa názoru podať návrh aj navrhovateľ v takej forme, ako ho podal. Z tohto dôvodu teda návrh nemohol byť zamietnutý, alebo odmietnutý, prípadne konanie zastavené (ako to požadovala spoločnosť L. M. FINANC, s.r.o.). Následne súd skúmal podmienky súvisiace s rozhodnutím o schválení / neschválení právneho úkonu a dospel k záveru, že právny úkon (uzatvorenie kúpnej zmluvy medzi navrhovateľom a spoločnosťou L. M. FINANC, s.r.o., zastúpená pri uzatváraní kúpnej zmluvy ustanoveným opatrovníkom v čase vykonania právneho úkonu nezvestnému konateľovi) nie je možné schváliť, a hneď z viacerých dôvodov. Súd sa nestotožnil s návrhom na chválenie právneho úkonu z dôvodu, že právne úkony zástupcu / ustanoveného opatrovníka podliehajú schváleniu súdom alebo iným štátnym orgánom, ak to zákon ustanoví - podľa § 28 Občianskeho zákonníka si schválenie súdom vyžadujú dispozície zákonných zástupcov v súvislosti so správou

majetku zastúpených (t.j. opatrovanca C. L.) nad rámec bežných vecí. Nezvestný C. L. (ako konateľ spoločnosti L. M. FINANC, s.r.o.) bol v čase uzatvárania kúpnej zmluvy zastúpený opatrovníkom A. L., ustanoveným do funkcie opatrovníka uznesením Okresného súdu Trnava sp.zn. 36C/115/2008 zo dňa 11.2.2009. Navrhovateľ a A. L. (ako ustanovený opatrovník nezvestného C. L., vtedajšieho konateľa spoločnosti L. M. FINANC, s.r.o.) uzavreli dňa 23.3.2009 kúpnu zmluvu, ktorú „novelizovali“ dodatkom zo dňa 20.2.2012, ohľadom nehnuteľností (ktoré sú presne špecifikované v bode 1. a 19. tohto rozsudku), za kúpnu cenu 550.000,00 € + 600.000,00 € + 40.000,00 €. Súd v tejto súvislosti iba pripomína, že už Rozsudkom č. 27C/153/2010-225 zo dňa 16.2.2012 súd neschválil právny úkon opatrovníka A. L. - uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2009 ohľadom tých istých nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania 37C/5/2013; ďalší návrh na schválenie právneho úkonu (konanie vedené pred Okresným súdom Trnava sp.zn. 18C/21/2012) vzal A. L. (opatrovník) späť, nový návrh už nepodal.

Dôvodmi neschválenia právneho úkonu sú skutočnosti, že:

1/ navrhovateľ nikdy nepreukázal (okrem podpisu A. L. na kúpnej zmluve a notárskej zápisnici) reálne odovzdanie kúpnej ceny za predávané nehnuteľnosti A. L., ako opatrovníkovi C. L.; A. L. prevzatie akýchkoľvek finančných prostriedkov v akejkoľvek forme, ako kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti popiera, pričom súdu nebol predložený jediný relevantný dôkaz o skutočnom, reálnom zaplatení kúpnej ceny a jej odovzdaní do dispozičnej sféry opatrovníka - v takejto situácii potom súd nemôže schváliť kúpnu zmluvu, z ktorej nebola zaplatená kúpna cena, nakoľko takýto právny úkon za žiadnych okolností nemožno považovať za prospešný pre opatrovanca, pretože jeho majetok sa zmenšil (predaj nehnuteľností), avšak bez akéhokoľvek protiplnenia, protihodnoty, keď za predaj nehnuteľností nebola poskytnutá žiadna odplata; takýto právny úkon nie je v záujme opatrovanca.

2/ podľa znaleckého posudku č. 12/2011 vypracovaného dňa 17.2.2011 Ing. Antonom Fuzákom, znalcom z odboru stavebníctva, bola všeobecná hodnota budovy „Starej pošty“ (LV č. XXXX) k 23.9.2009 stanovená vo výške 950.000,00 € (v kúpnej zmluve bola dohodnutá vo výške 600.000,00 €), všeobecná hodnota pozemkov - záhrady (LV č. XXXX, bez parcely č. 196) k 23.9.2009 stanovená vo výške 1.260.000,00 € (v kúpnej zmluve bola dohodnutá vo výške 550.000,00 €), všeobecná hodnota pozemkov - dvory (LV č. XXXX) k 23.9.2009 stanovená vo výške 68.680,00 € (v kúpnej zmluve bola dohodnutá vo výške 40.000,00 €) - podľa znaleckého posudku teda bola všeobecná hodnota prevádzaných nehnuteľností určená (bez parcely č. 196) vo výške 2.278.680,00 €, v kúpnej zmluve dohodnutá vo výške 1.190.000,00 €. Navyše bola všeobecná cena nehnuteľnosti - pozemku parc.č. 196 (z LV č. XXXX) stanovená znalcom Ing. Otom Pisoňom vo výške 98.800,00 €, z čoho vyplýva rozdiel medzi cenou stanovenou znaleckými posudkami a cenou dohodnutou v kúpnej zmluve vo výške 1.187.480,00 € v neprospech opatrovanca. Za takýchto okolností opäť súd nemôže rozhodnúť o schválení kúpnej zmluvy v ktorej bola dohodnutá o 1.187.480,00 € nižšia kúpna cena, ako bola hodnota nehnuteľností ohodnotená znaleckými posudkami - takýto právny úkon nie je možné považovať za prospešný pre opatrovanca, nakoľko jeho majetok sa zmenšil (predaj nehnuteľností), avšak bez relevantného protiplnenia, protihodnoty, nakoľko za predaj nehnuteľností by bola poskytnutá výrazne nižšia odplata než mala byť; takýto právny úkon nie je v záujme opatrovanca.

3/ pri podpise kúpnej zmluvy a jej dodatku A. L. (opatrovník) konal s najväčšou pravdepodobnosťou pod nátlakom, čo je zrejmé jednak z vyjadrenia jeho samotného („bol väznený u JUDr. J. 13 mesiacov“, „súhlasil aby sa predišlo hrozbe únosu a fyzickej likvidácie A. L. zo strany R. U.“), ale tiež zo skutočnosti, že navrhovateľ (U. S.), jeho pôvodný právny zástupca (JUDr. U. A.), a tiež JUDr. T. J. sú trestne stíhaní za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a iné trestné činy - takýto právny úkon (uzatvorenie kúpnej zmluvy) nemôže byť platný v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka (podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, inak je neplatný), a súd nemôže schváliť právny úkon opatrovníka, ktorý je neplatný. Z uvedených dôvodov súd návrh na schválenie právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2009 novelizovanej ako celok spolu s dodatkom zo dňa 20.2.2012 zamietol. Súd rozhodol o náhrade trov konania v zmysle § 52 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu“.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom splnomocnenca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku. V prvom rade sa odvolateľ vyjadril k dôvodom bodu 3. odôvodnenia, keďže tento ovplyvnil všetky predchádzajúce. Súd uvádza, že pri podpise kúpnej zmluvy a jej dodatku A. L., konal s najväčšou pravdepodobnosťou pod nátlakom, čo je zrejmé jednak z jeho vyjadrenia ako aj zo vznesenia obvinenia navrhovateľovi, jeho pôvodnému zástupcovi a JUDr. T. J.. Konštatovanie súdu je zarážajúce, arbitrálne a v rozpore s princípmi, na ktorých je postavený moderný európsky právny systém. Preto sa žiada reagovať na elementárnu zásadu prezumpcie nevinu, ktorú sa však súd prvej inštancie rozhodol odignorovať. Navrhovateľ sa nedopustil

žiadnej trestnej činnosti a nemá vedomosť o páchaní žiadnej trestnej činnosti zo strany pôvodného zástupcu JUDr. U. A. a JUDr. T. J.. Daná trestná vec je naďalej v štádiu prípravného konania. Trestné stíhanie nebolo zastavené a nebola podaná obžaloba. Je neakceptovateľné oprieť výrok civilného rozsudku o takýto svojvoľný názor. Ohľadom prvého dôvodu pre ktorý súd žalobu zamietol a to údajne nezaplatenie kúpnej ceny, odvolateľ nerozumie konštatovanie súdu, že nebol predložený jediný relevantný dôkaz o skutočnom reálnom zaplatení kúpnej ceny a jej odovzdaní do dispozičnej sféry opatrovanca. Opatrovník opakovane písomne potvrdil, že mu bola kúpna cena odovzdaná v celosti, pričom zároveň zaplatil z nej daň, pričom sám poukazuje na podpis opatrovníka na kúpnej zmluve a notárskej zápisnici. Ak súd hovorí o absenciu relevantného dôkazu o zaplatení kúpnej ceny, bol povinný uviesť, prečo dôkazy, ktoré sú obsahom súdneho spisu a ktoré preukazujú zaplatenie kúpnej ceny súd nepovažoval za relevantné. Ak súd opomenie odôvodnenie takejto podstatnej skutočnosti, ide o porušenie práva na spravodlivý proces navrhovateľa, keďže ten má právo poznať právny názor súdu a k tomu sa vyjadrovať a reagovať naň prostredníctvom odvolania. Rovnaké vady odôvodnenia sú prítomné aj vo vzťahu k zvyšným dvom dôvodom zamietnutia návrhu. Samotné tvrdenie opatrovníka o nezaplatení kúpnej ceny nemá vysokú dôkaznú silu, keďže ten má zjavne záujem ponechať si obe plnenia, teda aj nehnuteľnosť aj kúpnu cenu a zamietavý výrok predstavuje pre neho osobný prospech. Vo vzťahu k rozdielu kúpnej ceny a ceny stanovenej znaleckým posudkom treba uviesť, že znalec pri určení ceny vychádza len z orientačnej ceny, ku ktorej dôjde presne určeným výpočtom v rámci svojej znaleckej činnosti. Výsledná cena však nemusí reflektovať reálnu trhovú cenu nehnuteľností, najmä ak prihliadneme na charakter prevádzaných nehnuteľností. Opatrovník obdržal kúpnu cenu vo výške 1.190.000,- eur čo vzhľadom na výšku sumy predstavuje relevantné protiplnenie s prihliadnutím na trhovú situáciu. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo alternatívne, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že návrhu vyhovie v plnom rozsahu.

4. K odvolaniu sa vyjadrila spoločnosť L.M. FINANC s.r.o. prostredníctvom splnomocnenca. Poukázala na výsledky dokazovania v rámci vyšetrovania v konaní vedenom pod č.k. ČVS: PPZ-45/BOK-ZA-2010 mala byť finančná hotovosť vo výške 2.000.000,- eur, pričom časť vo výške 790.000,- eur mala zodpovedať kúpnej cene nehnuteľností spoločnosti L. M. FINANC s.r.o. dohodnutej v kúpnej zmluve zo dňa 23.3.2009 a časť kúpnej ceny 1.210.000,- eur mala zodpovedať časti kúpnej ceny prevodu nehnuteľností patriacich opatrovancovi C. L. ako fyzickej osobe, vložená do bezpečnostnej schránky č. XXX nachádzajúcimi sa v banke Q. U.. vo F., pričom organmi činnými v trestnom konaní bolo preukázané, že finančná hotovosť do tejto schránky nebola vložená. Ďalej o nevyplatení kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti svedčí skutočnosť, že opatrovník spoločnosti L.M. FINANC s.r.o. v čase výkonu funkcie nikdy neprevzal od navrhovateľa kúpnu cenu za prevádzané nehnuteľnosti o čom svedčí obsah spisu Okresného súdu Trnava 18C 21/2012. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 4Cdo 62/2009. Zastáva názor, že v prejednávanej spore má ust. § 28 Občianskeho zákonníka kogentný charakter a teda navrhovateľ, ale aj JUDr. T. J. ako aj JUDr. U. A. sa voči bývalému opatrovníkovi spoločnosti L.M. FINANC s.r.o., ako aj voči samotnému súdu prvej inštancie ako aj odvolaciemu dopustili nepoctivého konania, tým, že v roku 2009 ani v roku 2012 nebola platba za prevádzané nehnuteľnosti vo výške 1.190.000,- eur síce zakázaná, pričom tieto menované osoby sa od počiatku snažili a doposiaľ sa snažia obísť zákon akýmkoľvek spôsobom a ich jediným cieľom je získať predmetné nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva bez akéhokoľvek protiplnenia a následne rozdelenia si získaného majetkového prospechu. Spoločnosť L.M. FINANC s.r.o. je názoru, že súd prvej inštancie musel vykonávať sám i dokazovanie vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax. K odvolacej námietke ohľadom rozdielu medzi kúpnu cenou stanovenou znaleckými posudkami a kúpnu cenou dohodnutou v kúpnej zmluve poukázala aj na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Trnave pod spis. zn. 24CoP/50/2014. Súd prvej inštancie postupoval správne, pretože spoločnosti L.M. FINANC s.r.o. poskytol adekvátnu súdnu ochranu, ktorá spočíva v tom, že nakoľko jej majetok by sa neadekvátnym spôsobom zmenšil, avšak bez relevantného protiplnenia, protihodnoty, nakoľko za predaj nehnuteľnosti by bola poskytnutá výrazne nižšia odplata než aká by mala byť. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď považoval právny úkon za neplatný, pretože ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje problematiku právnych úkonov urobených pod nedovoleným nátlakom a teda nejde o žiadny svojvoľný názor súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti poukázala na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 9Co 172/2007, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo 306/2009. Navrhovateľ sám nesie priamu zodpovednosť za výsledok dokazovania ako aj rozhodnutia na súde prvej inštancie a to tým, že sa bezdôvodne nedostavil na pojednávanie, pretože vykonanie ďalších dôkazov nenavrhol, napriek dostatočnému časovému priestoru poskytnutému súdom prvej inštancie, preto je

názoru, že k naplneniu odvolacích dôvodov nedošlo. Spoločnosť L.M. FINANC s.r.o. sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku a navrhuje ho potvrdiť.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - účastníkom (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b) f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

6. Predmetom konania na súde prvej inštancie je návrh na schválenie právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2009 novelizovanej spolu s dodatkami zo dňa 20.2.2012 podaný navrhovateľom U. S., ktorý vystupoval ako kupujúci. Súd prvej inštancie návrh zamietol z dôvodov: 1. navrhovateľ nepreukázal reálne odovzdanie kúpnej ceny za predávané nehnuteľnosti, 2. rozdielu medzi cenou stanovenou znaleckými posudkami a cenou dohodnutou v kúpnej zmluve, 3. pri podpise kúpnej zmluvy a jej dodatku opatrovník konal s najväčšou pravdepodobnosťou pod nátlakom.

7. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

10. Skutočnosť, či právny úkon navrhovaný na schválenie je v záujme opatrovanca, je predmetom posudzovania zo strany súdu pri rozhodovaní, či právny úkon schváli alebo neschváli. Schváliť ho môže

len vtedy, ak pozitíva tohto právneho úkonu prevažujú potencionálne riziko, resp. negatíva, ktoré by z právneho úkonu mohli vyplynúť. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že súd skúma v danom prípade iba záujem osoby opatrovanca, nie záujem iných osôb, hoc účastníkov daného právneho úkonu.

11. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

12. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné.

13. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa navrhovateľom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa navrhovateľ s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré návrh zamietol.

14. Ďalej navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, keďže navrhovateľ dostatočne preukázal, že kúpna cena bola zaplatená.

15. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

16. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

17. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska

pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

18. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

19. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že navrhovateľ nepreukázal reálne odovzdanie kúpnej ceny za predávané nehnuteľnosti A. L., ktorý bol opatrovníkom v tom čase nezvestného C. L.. Navrhovateľ tvrdil, že opatrovníkovi spoločnosti L.M. FINANC s.r.o. vyplatil kúpnu cenu, pričom uvedené potvrdil podpisom na písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy. Spoločnosť L.M. FINANC s.r.o. poprela uvedené skutkové tvrdenia a uviedla, že v rámci vyšetrovania v konaní vedenom pod č.k. ČVS: PPZ-45/BOK-ZA-2010 mala byť finančná hotovosť vo výške 2.000.000,- eur (pričom časť vo výške 790.000,- eur mala zodpovedať kúpnej cene nehnuteľností spoločnosti L.M. FINANC, s.r.o. dohodnutej v kúpnej zmluve zo dňa 23.3.2009, a časť vo výške 1.210.000,- eur mala zodpovedať časti kúpnej ceny prevodu nehnuteľností patriacich opatrovancovi C. L. ako fyzickej osobe) vložená do bezpečnostnej schránky č. XXX nachádzajúcej sa v banke Q. U..Q. na ulici L. P. XX vo F. - orgánmi činnými v trestnom konaní bolo preukázané, že finančná hotovosť do tejto schránky nebola vložená (prehliadka bola vykonaná Spolkovým policajným riaditeľstvom Viedeň), bezpečnostná schránka neobsahovala žiadnu finančnú hotovosť, teda k zaplateniu peňažnej čiastky vo výške 1.190.000,- eur v hotovosti zo strany navrhovateľa nedošlo. Je opäť treba zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že navrhovateľ nepreukázal zaplatenie kúpnej ceny. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na skutočnosť, že opatrovník písomne potvrdil, že mu bola kúpna cena odovzdaná v celosti, tieto tvrdenia navrhovateľa spoločnosť L.M. FINANC, s.r.o. poprela. Odvolaciemu súdu je z úradnej činnosti známe, že navrhovateľ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava sp. zn. 14C/5/2014 domáha od spoločnosti L.M. FINANC, s.r.o. zaplatenia sumy 1.150.000,- eur, ktorá tvorila kúpnu cenu za prevod nehnuteľností, vo vzťahu ku ktorým žiada v tomto konaní navrhovateľ schváliť právny úkon, pričom Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 9.1.2019 žalobu zamietol s poukazom na spornosť, či skutočne došlo k zaplateniu kúpnej ceny. Uvedený rozsudok nie je právoplatný. Odvolacia námietka o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

20. Napokon navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne vyhodnotil.

21. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že návrh nie je dôvodný, nakoľko právny úkon nie je v súlade so záujmami opatrovanca. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

23. V súvislosti s prejavom navrhovateľa týkajúceho sa nespokojnosti s preskúmaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Odvolacie námietky ohľadne nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, nesprávnych skutkových a právnych záverov konštatovaných súdom prvej inštancie, vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

24. K odvolaciemu argumentu týkajúceho sa zamietnutie návrhu z dôvodu neplatnosti dotknutého právneho úkonu odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd prevzal vyjadrenia opatrovníka k okolnostiam podpisu zmluvy a dodatku, ktoré navrhovateľ v konaní pred súdom prvej inštancie nespochybnil. Odvolací súd uvádza, že pre zamietnutie návrhu postačoval dôvod spochybňujúci vyplatenie kúpnej ceny, a preto odvolací súd z dôvodu hospodárnosti nepovažuje za nevyhnutné osobitne skúmať aj zvyšné dôvody, nakoľko na výsledku konania sa nič nemôže zmeniť.

25. Ďalšie odvolacie argumenty navrhovateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

27. S poukazom na ustanovenie § 52 Civilného mimosporového poriadku v spojení s ust. § 58 Civilného mimosporového poriadku, odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

28. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).